

TELE

P
E
N
S
J
O
N
I
S
T
E
N

Nr. 4

1995

22. årgang

God Jul

MEDLEMSBLAD FOR TELEVERKETS PENSJONISTFORBUND

Og det skjedde i de dager ...

Og det skjedde i de dager
at det utgikk et bud fra
keiser Augustus at all verden
skulle innskrive i manntall.

Dette var den første
innskrivning,
i den tid Kvirinius var
landshøvding i Syria.

Og alle gikk for å la seg innskrive,
hver til sin by.

Men også Josef dro opp fra
Galilea, fra byen Nasaret,
til Judea, til Davids stad,
som heter Betlehem, fordi han var
av Davids hus og ætt,

for å la seg innskrive sammen
med Maria, sin trolovede,
som var fruktsommelig.

Men det skjedde
mens de var der,
da kom tiden da hun skulle føde.

Og hun fødte en sønn,
den førstefødte, og svøpte ham og
la ham i en krybbe, fordi det ikke
var rum til dem i herberget.

Og det var noen hyrder der på
stedet, som var ute på marken
og holdt nattevakt
over sin hjord.

Og se, en herrens engel
stod for dem, og
Herrens herlighet lyste om dem,
og de ble meget forferdet.

Og engelen sa til dem:
Forferdes ikke!
For se, jeg forkynner eder
en stor glede,
som skal verderfares alt folket.

Eder er i dag en frelser født,
som er Kristus, Herren,
Davids stad.

Og dette skal I ha til tegn:
I skal finne et barn
svøpt liggende i en krybbe.

Og straks var det hos engelen
en himmelsk hærskare,
som lovet Gud og sa:

Ære være Gud i det høyeste,
og fred på jorden,
i mennesker hans velbehag.

Noen spørsmål

Gjennom Norsk Pensjonistforbund har vi samarbeid med andre etaters pensjonistorganisasjoner. Antall medlemmer i syv samarbeidende forbund fordelt seg slik ved utgangen av 1994:

Forsvarets pensjonistforening	10197 medlemmer
Jernbanepensjonistenes forbund	9203 - " -
Postpensjonistenes landsforbund	6296 - " -
Landslaget for offentlige pensjonister	5785 - " -
Telepensjonistenes landsforbund	3015 - " -
Politiets pensjonistforbund	2127 - " -
	<hr/>
	36623 medlemmer

Vi ligger nesten i bunn på denne listen. Det må da være mange pensjonister, mange førtidspensjonister og mange på ventelønn som ikke er medlemmer av våre lokalforeninger. Hvorfor? Hvor stor er egentlig vår "organiseringsprosent"?

Norsk Pensjonistforbund har ca. 130 000 medlemmer av totalt ca. 600 000 pensjonister i Norge. Det tilsvarer en organiseringsgrad på i overkant av 20 %, hvilket betyr at bare 1 av 5 pensjonister er organisert. Er dette en av forklaringene på pensjonistenes svake stilling som gruppe her i landet?

Er en annen forklaringsfaktor den at vi kom sent igang med å organisere oss? Vårt eget forbund er fra 1976, ennå ikke 20 år gammelt. Norsk Pensjonistforbund ble stiftet 1. august 1951 og fikk ikke forhandlingsrett før under regjeringen Willoch i 1979/80.

Kan en tredje forklaringsfaktor på vår svake stilling som gruppe i samfunnet være den at pensjoniststanden enn så lenge utgjøres av de nøysomme generasjoner? Blir det kanskje ikke "fart i sakene" før de kommer ut til oss, de oppvokste nye slekter av kravstore og høyst taleføre individer?

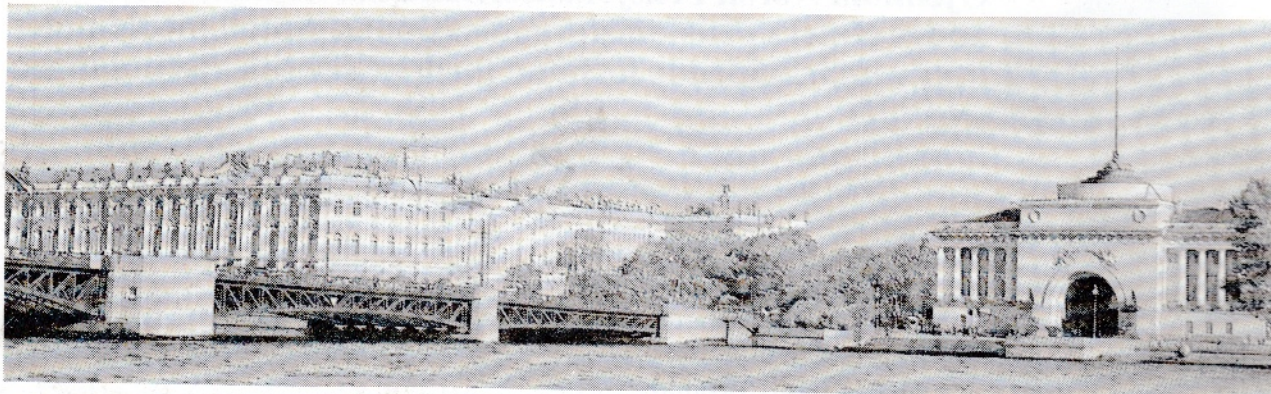
Dette siste har vi ikke tid til å vente på. Eldrepolitikk er blitt et hett tema. Den lenge ventede Velferdsmeldingen ligger på bordet og Kjønstadutvalget har avgitt innstilling om samordningen. I sistnevnte innstilling er det gitt en liden-skapsløs oversikt over argumenter i den pågående debatt om samordningen, der det bl.a. heter: "De fleste mener at når en person har betalt deler av sin lønn til en pensjonsordning, skal det også komme noe til utbetaling fra ordningen når pensjonstilfellet oppstår." - Tja, hva mener vi som har betalt inn 10 % av lønnen vår frem til 1958 og 6 % av lønnen frem til 1967?

Samordningen berører oss alle. Men kan det ha noen hensikt å bry seg noe særlig om den? Det skal visstnok finnes en psykologisk retning som anbefaler pensjonister å legge alt det gamle bak seg for heller å skape seg en ny identitet og tilværelse ved kun å tenke fremover. Er det mange pensjonister fra TeleNor som har valgt denne linjen, og som derfor ikke er medlem av en av våre lokalforeninger? Skal vi la dem få være i fred?

Henrik Jørgensen

St. Petersburg - kontrastenes by

Glem din egen kultur og nyt den kulturen du kommer til, var rådet sjåføren ga oss på vei mot øst. A herlighet for en flott tur! Men jeg får vel begynne med begynnelsen.

Det kom en innbydelse fra adm. pensjonistene i Oslo til Buskerudpensjonistene om vi ville være med på noen av de turene de hadde planlagt i høst. Som sekretær sendte jeg dette rundt til alle våre medlemmer. Ved fristens utløp var det bare en som meldte seg på til St.Petersburg, og det var Randi, men med det forbeholdet at hvertfall en til fra Drammen skulle være med. Skal ikke du bli med, sa hun. Vi er så godt kjente at vi med letthet kan dele lugar. Aldri i verden, svarte jeg, den retningen har aldri interessert meg. Men - så en dag var jeg i Telekroa på besøk, og der ble jeg overtalt til å bli med til St.Petersburg jeg også. Om jeg angret? Aldri i livet. Det ga meg bare mersmak om å se mere av Europa, og da særlig de land som til nå har vært lukkede land. Jeg håper at turen går til Budapest neste gang.

Som sagt, jeg angret ikke, men jeg fikk en del kalde føtter da jeg fikk beskjed om å vaksinere meg. Egentlig var det frivillig, men etter konferanse med Smittevernkontoret her i byen, var vaksinering absolutt å anbefale.

Luksusbussen skulle gå fra Oslo Bussterminal kl. 07.30 i retning Nynäshamn hvor vi skulle reise videre med ferger Anna Karenina til St.Petersburg, tidligere Leningrad. I og med det var en søndag, var det så som så med tog fra Drammen. Men jeg har en veldig snill sønn som kjørte Randi og meg inn til Oslo grytidlig søndag morgen. Buss-turen gjennom Sverige gikk radig til tross for at sjåføren Leif Arne måtte stoppe både hist og her pga. EØS-avtalen. Vi fikk også en

times spisepause i Arboga hvor vi kunne få både varm og kald mat.

Så nådde vi Nynäshamn, og der lå Anna Karenina stor og ruvende. Min første tanke var da jeg så denne store båten ragende høyt over kaien, jeg håper ikke det blir sterk vind slik at den blåser overende.

Randi og jeg ble tildelt innvendig lugar på dekk 6 som var på samme dekkplan som informasjonen. Men makan til frimerke av en lugar skal du lete lenge etter. Vi måtte nesten ut i gangen for å snu oss, men det forhindret ikke at vi den siste onsdagen ombord var syv personer tilstede på et vorspiel i en lugar av samme størrelse.

Så gikk vi til restauranten på dekk 6 for å spise middag. Dette var første gangen vi spiste russisk mat. Vel, den var spiselig, men absolutt ikke etter norsk standard og heller ikke til å bli fet av. Både lunsj og middag begynte med en slags salat som var forrett. Deretter forskjellige supper, bl.a. den berømte rødbetsuppen, som forresten var veldig gode etter min smak og temmelig mettende, for deretter kom hovedretten, enten fisk eller kjøtt. Disse fisk- eller kjøttbitene var aldri større enn en håndflate og et par millimeter tykke. Det var nok for en kvinne, men en mann måtte nok ha ønsket seg tre/fire biter til. Det var alltid grønnsaker til i form av bønner, blomkål eller revne rå gulrøtter. Desserten måtte vi hente selv ute i anretningen.

forts. neste side

Desserten var hver gang enten annanas, pærer, geleer, puddinger eller fromasjer. Vi kunne bare velge. Denne menyen gjentok seg hver dag, så faktisk fikk vi fire retters middag to ganger daglig. Frokosten vil jeg som nordmann kalle spinkel. Det var både bløte og hardkokte egg. Første frokosten tok jeg et bløtkokt egg, men det gjorde jeg ikke etterpå. Egget var så bløtt at det rant. Fatene og bollen ble snart tomme, og det gikk lang tid før de ble fylt opp igjen. Men den rosen skal russerne ha - vi fikk lunkne rundstykker hele tiden selv om marmeladebollen og pålegget var borte. Det var bare å vente litt, så kom det ny forsyning. Dermed oppsto det selvsagt køer foran anretningen. Russerne elsker køer.

Etter middagen reiste vi alle med buss til folklore i et russisk palass. Guiden her tror jeg het Ljuba og snakket svensk. Innenfor døren ble vi møtt av en gedigen marmortrapp med skinnende messinggelendere, og litt opp i trappen sto to damer og en mann kledd i rokokkodrakter og tok imot oss mens det hele tiden ble spilt klassisk musikk. Dermed var stemningen der. Vi skulle jo på folklore med russisk dans, sang og musikk. I pausen ble det servert russisk vodka og champagne og rød og sort russisk kaviar. Dessuten ute på galleriet var det salgsboder med alle slags souvenirs. Russerne vet utmerket godt hvor de kan hente utenlandsk valuta. Det var her jeg kjøpte min femdelte matruska-dukke som var en av tingene jeg absolutt ville ha med hjem.

Så ble det tirsdag. Det var dagen for heldagsturen hvor vi bl.a. skulle besøke Vinterpalasset og Eremitagen. Det var jo nettopp dette vi var kommet hit for å se. Jeg har glemt å fortelle om den kommersen vi måtte gjennom for å forlate båten. To ganger ble vi kontrollert og stemplet i passet, og det samme gjentok seg når vi kom tilbake. Altså fire ganger ble vi sjekket hver gang vi skulle i land og tilbake til båten.

Heldagsturen startet altså kl. 10. Sjøføren her het Ivan, et helt ordinært russisk navn, og guiden het Marina. Denne damen var en ener som vi ikke ga slipp på. Hun var russer, men snakket flytende svensk. Med det norske flagget høyt hevet, guidet hun oss rundt på de forskjellige stedene mens hun hele tiden fortalte stedets historie. Hva denne lille damen kunne, var nesten utrolig. Det første stedet vi

stoppet ved denne dagen, var for å besøke en liten souvenir-butikk. Mens vi gikk rundt og kikket, ble vi servert kaffe og kaker og smaksprøver på vodka. Kaken smakte som en slags honningkake. Det var her jeg kjøpte en liten pins med Sovjetunionens merke - rød stjerne med hammer og sigd. Den får du ikke lov til å gå med hjemme, sa Hagen da han sa den. Jeg viste pinsen til sjåfør Ivan, for jeg satt like bak ham. Like etterpå la han noe i hånden min. Det var en annen pins med bl.a. bilde av Lenin. Do you speak English, spurte jeg Ivan. No, svarte han, så hva denne russeren kunne av språk, var det ikke lett å bli klok på. Antakelig var det mange før meg som hadde spurt om det samme. Jeg snakket norsk til ham etterpå. Det gikk det også, merkelig nok. Neste gang vi stoppet, var for å bese den vakre lyseblå og hvite Nikolaus - katedralen. Her advarte Marina oss på det sterkeste mot alle tiggerne utenfor. Disse tiggerne er de rikeste i byen, sa hun. Dere må selv bedømme hvem som virkelig er fattig. "En av våre" fortalte etterpå at hun hadde gitt penger til en mann med bare en arm. Den norske sjåføren vår forklarte da at armen var bundet fast til kroppen under jakken. Utspekulert lureri.

Det var første gangen jeg var inne i en russisk-ortodoks kirke, og jeg ble mektig imponert over all utsmykningen belagt med gull i kilovis, som Marina sa. Vi råkete på en begravelse også, vi da. Kisten var åpen med liket synlig, godt sminket, og med familien stående rundt pluss en busslast med nysgjerrige turister. Like bortenfor holdt en prest andakt for en del mennesker som antakelig ikke var i begravelsen. Rundt omkring sto folk i kø og ventet på å komme frem til ikonet for å be mens de holdt brennende lys foran seg. Jeg

forts. neste side

gikk ut. Utenfor gjerdet satt det en fyllegjeng som etterhvert ble skikkelig uvenner og begynte å slåss. Da kom politiet. Fyll og bråk har de altså i Russland også.

Så skulle vi spise nistepakken vår som vi hadde fått med fra båten. På veien hit passerte vi også et brudepar som ble fotografert foran en ganske stor stenfirkant med - ja var det et bål eller gassflammer i midten. Her skal brudgommen bære bruden rundt etterpå, fortalte Marina. Denne tradisjonen var vi altså for tidlig ute til å få se. Vi kjørte til parken på baksiden av hotell Europe som er svenskeid. Her ble vi igjen sterkt advart av Marina, men denne gangen mot lommetyver. Da jeg kom inn i bussen igjen, lå det en pose drops på plassen min. Jeg trodde det var Randi som hadde lagt den der for å markere at plassen var opptatt. Jeg flyttet posen over på hennes plass. Da reiste Ivan seg og la posen i hånden min. Til gjengjeld lot jeg ham få resten av matpakken min. Da fikk jeg et skikkelig smellkys på kinnet til takk.

Neste stopp var foran den vakre Kirken Over Blodet med sine runde kupler som skinte som juveler i solskinnet. Kirken er bygget over stedet der tsaren ble myrdet, fortalte Marina, og derfor fikk den dette navnet. Vi fikk ikke lov til å gå inn der.

Så gikk ferden til Eremitagen. Alt er så gedigent i Russland, store saler, lange korridorer, mektige søyler og massevis av gullbelagte utsmykninger. Nå er ikke jeg noen Marina, så begynne å beskrive noe av dette er håpløst -

det må oppleves. Eremitagen inneholder 2,7 millioner severdigheter, og Marina fortalte at hvis man sto tre sekunder foran hver av dem, ville det ta to og et halvt år før man var ferdig.

Vi var tilbake i båten ca. kl. 17, slitne, trette og sultne etter å ha gått opp trapper og ned trapper, bort korridorer og ned korridorer mens vi hele tiden lyttet til Marina med det norske flagget. Hun var sikkert mere sliten enn vi, for hun hadde da snakket uavbrudt i syv timer.

Etter håndvasken gikk vi direkte til middagen. Aldri har vel et russisk måltid smakt bedre. Etterpå danset vi til levende musikk ut i de små timer. Det er utrolig hvor fort tiden går når man har det så moro som vi hadde det. Så ble det onsdag og den siste dagen i St.Petersburg. En gjeng av oss valgte å ta seg frem på egenhånd i byen. De fikk med seg russiske adresselapper i tilfelle de kom fra hverandre eller gikk seg vill i prospektene som var ca. 30 meter brede, ofte med trekker i midten. Foran banken i varemagasinet var det som vanlig lang kø, men plutselig var vi først av alle, sa "en av våre". Køen hadde veket tilside for å slippe turistene frem. Så viktig er det altså for russerne å få utenlandsk valuta.

Jeg selv valgte Peter Paul-festningen og Menshikovpalasset. Festningen ble i sin tid anlagt for å beskytte St.Petersburg mot svenskene. Midt ute på plassen lå det en flott kirke med et tårn som gjorde kirken 122,5 meter høy, og dermed kunne tårnet sees over hele byen. Aller øverst holdt en mann på med å forgylle en engel. Der er det bare fjellklatrere som kan arbeide, fortalte Marina. Inne i kirken var de fleste tsarene begravet. Sarkofagene sto på rekke og rad, den ene finere og tyngere enn den andre. Deretter gikk vi gjennom "Dødens port" som fangene ble ført gjennom da de skulle henrettes, og ut til bredden av elven Neva. Herfra fikk vi en god oversikt over alle palassene og slottene på den andre siden.

Så reiste vi videre til Menshikovpalasset, som i sin tid var eiet av en meget rik russer. Her måtte vi trekke filttøfler utenpå skoene, men først innenfor skjønte vi hvorfor da vi så den vakre mosaikk-parketten på alle gulvene.

forts. neste side

Vi var inne i bl.a. kjøkkenet og soverummet, og passerte også to rum hvor alle veggene og tak var dekket med små hollandske porse-lensfliser. Alle motivene var forskjellige. Her så vi også store runde bord som var dekket med ørsmå mosaikk så det så ut som om motivene var malt.

Vi rakk akkurat å komme tilbake til båten til lunsj. Etter en god håndvask, inntok vi den tradisjonelle russiske maten. Jeg satt i spise-salen lenge og vel, drakk min kaffe og fikk påfyll. Men nei, ute-på-byen-alene-gjengen kom ikke. Klokkeren nærmet seg 16 og alle passasjerene måtte være ombord før kl 17. Jeg begynte å bli nervøs, for Randi var med i den gjengen. Tilslutt gikk jeg opp til dekk 7 og satte meg ved vinduet ut mot kaien for å få bedre oversikt. På dette dekket dumpet jeg midt opp i en konsert av en russisk sanger som sang kjente russiske folkesanger. Etterpå var det musikalsk gjettekonkurranse. Jeg er ikke noe flink til sånt, så jeg overlot blyanten og arket til damen ved siden av meg som jeg trodde var fra et Middelhavsland. Bl.a. skulle de gjette hvor mange hjørner "Min hatt den har osv." hadde. Jeg rakte tre fingre i været til denne damen, og fikk et smil tilbake. Damen var fra Chile. Tidligere på dagen hadde jeg snakket med to damer fra Canada. Veldig mange forskjellige nasjoner var ombord på denne båten, men tyskere og dansker var i majoritet, synes jeg jeg hadde merket.

Men i all verden ble det av disse alene-på-land-farerne? Like før klokken fem kom de ruslende bortover kaien, og hjertet mitt kom igjen på plass. Etter middagen ble vi bedt på vorspiel. Vi var syv personer i frimerket av en lugar, men det gikk det også. Vi rakk akkurat tilbake på 7de dekk før underholdningen med folklore og sang begynte. Etterpå var det dans uten stans, hvertfall for Randi. Og så heldige som vi var med været. Marina fortalte at St.Petersburg vanligvis har 40 solda-ger i året, og vi fikk 5 av dem. Det var ikke en sky på himmelen mens vi var der. Og sjøen likedan. Nordlige Østersjøen samt Finskebukten var som et speil begge veier. Varmt var det også. På formiddagen, jeg tror det var onsdag, lå folk på dekk og solte seg med bar overkropp, damene i bikini.

Bak i bussen satt det alltid en vakt i sivil for å beskytte oss mot overfall og ran. Denne

vakten fulgte oss hele tiden mens vi var i land. Apropos - jeg hørte ikke om at noen av våre hadde blitt utsatt for noe sånt eller var blitt bestjålet. Jeg så flere ganger store sorte Mercedeser og BMW-er. Disse tilhører Mafi-an, sa Marina. Den vanlige russer har knapt nok penger til husleien, langt mindre til å reparere husene sine eller gatene, som ofte var i en elendig forfatning. Bl.a. så vi en rust-holk av en buss i full trafikk. Denne ville ha blitt avskiltet på sekundet i Norge.

I Nynäshamn sto sjåfør Leif Arne og bussen klar. Så snart alle var kommet helskinnet gjennom tollene og ombord, startet vi. Da var klokken 17.45. Vi ville ikke være i Oslo før midt på natten. De EØS-stoppene til han Leif Arne var igrunnen gode å ha, for da fikk vi hvertfall strukket litt på bena, og vi røykerne en liten blås samt at herrene fikk seg en tur bort i skogen hos elgene. Vi nådde Oslo Bussterminal kl. 03.05. Der sto min snille sønn og ventet på oss. Vi var hjemme i Drammen kl. 03.45, men jeg tror ikke Randi og jeg var i seng før ved 5-tiden. Vi hadde mye å prate om, og litt nattmat skulle vi også ha.

Spasiba Randi for hyggelig reisefølge, godt samarbeid i "frimerket" og for rosene. Spasiba Otto for all moro, og takk også til Linge og Janna for at vi fikk være med. Vi håper dere ikke glemmer oss neste gang.

Hilsen Liv

Jeg fant, jeg fant - - -

Blant alle tidsskriftene jeg får tilsendt, fikk jeg en dag et som het Askeladden. Det var da et underlig navn på et tidsskrift, tenkte jeg, og ble nysgjerrig. Bladet viste seg å være et internt organ for Norsk Telemuseum, og da var det ikke noe rart at det het Askeladden. For Askeladden fant jo både utslitte skosåler og døde skjærer som han senere brukte til å målbinde prinsessen med og vant henne og halve kongeriket.

Om Norsk Telemuseum har til hensikt å vinne noen prinsesse, tror jeg ikke, men at de kanskje kan målbinde halve kongeriket skulle være mulig, hvis alle vi pensjonister hjelper til med det vi gjennom mange års tjeneste har tatt vare på når gammelt utstyr skulle erstattes av nytt. Og ikke minst alle historiene vi kan fortelle om pussige ting som skjedde da vi jobbet i etaten.

Bladet etterlyser bl.a. avisutklipp, og skriver: "Dette er en oppfordring/utfordring til "alle dere der ute", dvs. Norsk Telemuseums samlede kontaktnett i kongeriket. Vi vil GJERNE ha tilsendt klipp om telekommunikasjon generelt, og telehistorie spesielt, fra lokale aviser og tidsskrifter. Vi tar også imot kopier av det som er skrevet om telegraf og telefon i bygdebøker. Vårt filmarkiv vokser stadig, pr. 1. september er 320 videoer registrert. Vi mangler dog en god del av det som viser arbeidsprosesser og teknisk utstyr." Og har dere fotografier av dette, så tenk litt på tele-

museet. NT's bibliotek mangler også endel løsnnummer av Telelektronikk. Er det noen som sitter på dubletter, vil de svært gjerne ha dem tilsendt, og har du telekort fra Lillestrømområdet utgitt i 1984 eller andre telekort, brukt eller ubrukt, er NT svært interessert i å overta dem.

En dag jeg var i Oslo i et annet ærend, stakk jeg innom Telemuseets kontor. Her fikk jeg en brosjyre som bl.a. hadde disse spennende spørsmålene: Når ble Opplysningen 018 opprettet, hvordan så Christiania Centralstation ut i 1890 årene, hvem designet verdens første gaffelløse telefon? Svaret på alt dette kan vi finne i hhv. biblioteket, fotoarkivet og i en rikholdig gjenstandssamling og i utstillinger Norsk Telemuseum har over hele landet. Foreløpig ligger de største utstillingene i Trondheim, Bergen, Tromsø, Lødingen, Stavanger og Oslo.

Så telepensjonister, kan dere ikke en dag prøve å ta dere tid til en tur på loftet eller i kjelleren, ja se gjerne på peishyllen også, om dere finner noe gammelt teleutstyr som Norsk Telemuseum kan være interessert i. Kunne det ikke vært gøy en dag å ringe telemuseet, tfn. nr. 22 77 80 94, å si - hurra jeg fant, jeg fant - tenk jeg fant en morsenøkkel og et morsecapparat som dere kanskje ønsker dere! for eksempel.

Liv

Idékonkurransen til ny logo

Landsstyret har besluttet å utlyse en idékonkurransen til ny logo for Telepensjonistenes Landsforbund. Den nye logo skal brukes sammen med forbundets navn på brevpapir o.l. og kan gjerne være i farger.

Medlemmer med kunstneriske- og/eller designmessige anlegg oppfordres til å sende sine forslag til Landsforbundets adresse. Konkurransen er åpen umiddelbart og vil vare frem til en sluttdato i 1996 som Landsstyret vil bestemme senere.

Hvis noen skulle komme på forslag til kortfattet og slående motto for pensjonistforbundet vårt, vil dette også ha interesse.

Forslag som blir benyttet vil bli premiert.

Landsstyret, 13. september 1995

Velferdsmeldingen - bedre velferd?

-Det viktigste budskapet i Velferdsmeldingen er at våre velferdsordninger skal trygges. Regjeringen vil sikre og videreutvikle det norske velferdssystemet, sa sosialminister Hill-Marta Solberg da hun presenterte den såkalte Velferdsmeldingen på en stor pressekonferanse 8. juni. -Regjeringen vil sikre det økonomiske grunnlaget for vår trygghet og velferd i framtida ved å opprettholde en sterk nasjonal og offentlig økonomi, og ved å bidra til høy sysselsetting og økt verdiskaping.

-Regjeringen vil føre en helhetlig pensjonspolitikk med Folketrygden som bærebjelken i det samlede pensjonssystemet.

Dette er noen av hovedsynspunktene/løftene i Velferdsmeldingen.

Velferdsmeldingen - St.Meld.35 (1994-95) - er på 324 store trykksider, spekket med tabeller og grafiske framstillinger. Det er laget en kortversjon på 24 sider.

Generelt sett kan man si at dagens pensjonister kan føle seg trygge - det varsles ingen radikale endringer til det verre for dem. Det er velferden fram mot år 2030 som er hovedbudskapet - og som åpenbart både er Regjeringens og politikernes store bekymring.

Meldingen bærer preg av at den er utarbeidet av en gruppe statssekretærer, og den er kanskje av den grunn språklig sett ujevn og ikke lett å finne ut av. Den inneholder mange tankevekkende og interessante resonnementer og teorier om hvordan framtidens velferdssamfunn kan eller vil komme til å arte seg, men det er få virkelig konkrete forslag.

Nå er det en såkalt stortingsmelding, som vanligvis forutsetter at de konkrete forslagene om spesielle tiltak kommer på Stortingets bord først etter at Stortingets organer har drøftet prisippene i meldingen. Det kan tidligst skje i vårsesjonen neste år.

Det behudes en gradvis økning av beskatningen for pensjonister med middels og høye inntekter. Som man vil huske, forsøkte statssekretær Marianne Andreassen i Finansdepartementet seg med en «prøveballong» noen uker før Velferdsmeldingen ble lagt fram, med å lansere et forslag om gradvis nedtrapping over fem år av særfradraget på grunn av alder, for at det så skulle falle helt bort. De øyeblikkelige negative reaksjonene mot dette - ikke minst fra NPFs side - har åpenbart ført til at saken ikke kom med i meldingen, og foreløpig er lagt på is. Sosialministeren har antydnet at saken faktisk ikke er aktuell før nærmere år 2007, - da Folketryg-

den har virket i 40 år. Enkelte politikere har ordlagt seg på samme måten. Det blir spennende å se om Finansministeren og politikerne vil vente så lenge!

Noen forslag som direkte berører pensjonistene, er skjøvet ut i en usikker framtid. Det gjelder bl.a.:

Samboere/ektepar - der Regjeringen vil sette i gang en bred, offentlig utredning av de sivil- og offentligrettslige problemstillinger som samboerskap reiser med hensyn til rettigheter og plikter. (Slike utredninger tar tid).

Behovsprøvet gravferdsstøtte på inntil 8.000 kroner i tillegg til de kr. 4.000 som har stått uendret i 14 år - som neppe kommer før i Statsbudsløstet for 1997. (Behovsprøvingen koster 25 mill kr.)

Problemerne med de mange egenandelene på sosiale og medisinske ytelser og også bostøtte-ordningene er sendt over til et ekspertutvalg for en grunnleggende utredning. (Innstillingen skal være ferdig 10. oktober 1996 og skal vel deretter ut på høring).

Stortingsmeldingen og de problemene den reiser for landets pensjonister, er gjenstand for en løpende vurdering i NPFs organer og utvalg - og i alle de offentlige pensjonistforbundene vi samarbeider med.

Med andre ord vil NPF hele tiden holde saken varm og vil ta kontakt med myndighetene og politikerne etter hvert som de konkrete forslagene legges fram.

Det nye treffstedet for Oslo-pensjonistene

i Kongensgt. 12, hva kan jeg si om det? Jeg er bare helt stum av beundring. Noe så smakfullt, så koselig, så hyggelig og så pent! Jeg må virkelig få gratulere Oslo-pensjonistene med hva de har fått ut av den gamle Bodegaten. Ved hjelp av intens dugnad av mange, ved hjelp av ting de hadde og ved hjelp av god smak og Telenor, har de fått til et aldeles trivelig treffsted for pensjonistene midt i sentrum av Oslo.

Hvorfor jeg var der? Joda, fordi jeg ble invitert av lederen til å være tilstede på ett av de aller første formiddagstreffene i den nye Stua.

Vi gikk ned en liten trapp til garderoben. Det første jeg så her var et nydelig håndknyttet teppe på veggen midt imot. Fra garderoben gikk vi inn i selve Stua. Rett innenfor døren var den ene veggen dekket av en stor bokreol fullstappet med bøker - fra gulv til tak. Dette var bøker som var gitt av medlemmene, fortalte Arne, de lånes ut til medlemmene. På baksiden av denne veggen var kjøkkenet. Da jeg kikket inn, var det hvertfall tre damer som jobbet der, men det var sikkert plass til flere.

Selve Stua gikk i en vinkel mens den minste delen var for røykerne, men der var det (som vanlig) flere ikke-røykere enn røykere. Hele veggen ut mot gaten var preget av dype nisjer som var pyntet med grønne planter og treskulpturer. På hver side av vinduene var det stolper med nydelige smijerns-relieffer, og på en av stolpene hang det en klokke i en flott utskåret treramme pluss et mangletre og en sleiv. Dette var gaver fra æresmedlemmet Evert Bestorp, fortalte Arne. Langs med denne veggen gikk det en avsats dekket med puter i samme stoff som stolrekkene, slik at

enda flere enn de som satt ved bordene kunne få plass. Bordene var runde med gode stoler, og det var også sofaer og dype stoler hvis man ønsket det. På veggene ellers hang det bilder, og et piano hadde de også. All belysningen var skjult bak rammer under taklistene pluss svingbare Høvik-lamper over hvert av de runde bordene. Fargen på veggene var svak beige, tror jeg. Dette ga anledning til å bruke fritt de andre fargene de hadde på møbler og andre ting de hadde med seg fra det gamle treffstedet, noe Oslo-pensjonistene har greid meget smakfullt.

Etter en velkomsttale av leder Arne, hvor han bl.a. berømmet dugnadsjungen for det fenomenale arbeidet de hadde nedlagt, ble vi servert rundstykker, kringle og kaffe. Deretter ble det utlodning med mange fine gevinster som medlemmene selv hadde tatt med seg.

Jeg forsto det slik at selve medlemsmøtene måtte holdes i messa i Kirkegt. 9 fordi det ikke var plass til alle i Stua. Likevel var det ca. sytti medlemmer tilstede og det var god plass. Julemøtene holdes i kantinen i U2. Akk ja - men så har de jo nesten 600 medlemmer da!

Takk for at jeg fikk komme.

Hilsen Liv

Lev i dag

*Du skal ikke bruke dagen
til å tenke på tida som var.
Lev i nuet og gled deg
ved det som du har.
Du skal ikke la deg bekymre
for dagen i morgen.
Da er ikke du blitt yngre,
men kanskje føler du større glede
over ennå en dag
å være til stede.*

*Johanne Hvitmyhr
Fåvang*

Tur til Ustaoset - Flåm - Aurland

Buskerudpensjonistene fikk en hyggelig invitasjon fra pensjonistene i Tønsberg til å bli med på tur. Vi var tre som ble med. De andre kan bare angre seg.

Ved titiden startet turen for oss fra Drammen jernbanestasjon. Været var ikke det beste, men vi hadde det fint i Farmands behagelige buss med sjåfør Kjell som fortalte om severdighetene underveis. På Nesbyen fikk vi lunsj på Svenkerud Hotell før vi kjørte videre til Gol hvor vi var innom den nye stavkirken og glassblåserbedriftene. En bedriftsleder fortalte om bedriften og demonstrerte hvordan de fikk farget produktene - fine krystallgjenstander.

Til Ustaoset kom vi i god tid før middag, og jeg fikk som vanlig inispisert svømmebassenget og svømt noen lengder i det fine anlegget. Traff der noen hyggelige hollendere som var på hjemvei. De var mektig imponert over den norske naturen, og det har både de og vi all grunn til å være.

Neste dag, etter en solid forkost, kjørte Kjell oss til stasjonen hvor NSB var klar til å frakte oss til Myrdal stasjon. På Myrdal var det svensker, japanere, tyskere og ellers norske turister som fylte vognene. Turen til Flåm må oppleves, kort og godt fantastisk, eventyrlig, for et ingeniørarbeid, helt utrolig. På Flåm hadde jeg en prat med lokføreren som fortalte om bremses, smøring av skinnene og problemer med isbelegg på skinnene. Jeg ble enda mer imponert over norsk ingeniørkunst og jernbanepersonell.

Vi møtte igjen Kjell som kjørte oss utover fjorden (på land altså) gjennom flere tunneller, skulle tro Opseth'n hadde vært der i lengere tid. Opp til Stalheim Hotell gjennom tunneller. Flott hotell og med den utsikten. Fra hotellet ned igjen gjennom nye tunneller til Underdalen med Norges minste kirke og noen ganske få hus. I Aurland spiste vi lunsj og noen benyttet anledningen til å kjøpe de kjente Aurlandsskoene.

Hjemturen gikk fint med kaffepause på Sto-

restølen Fjellstue, nydelige vafler med rømme og syltetøy. Vi fikk virkelig oppleve værsillet øst-vest. På vestsiden av fjellet var det det været, solen skinte fra klar himmel så landskapet tok seg helt strålende ut - blå fjord, høstgule fjellsider og toppene hvite med nysne. På østsiden var det igjen regn og tåke, men på hotellet ventet svømmebassenget (i hvertfall på meg) og det kolde bords gleder. Enmannsørkesteret gjorde hva han kunne for å få oss på dansegulvet, og etter hvert var det flere som "løftet på plattformen" og koste seg med både vals og foxtrott.

Neste morgen overtok Kjell igjen, og nå kjørte vi mot Skurdalen Dagali til Uvdal med stavkirken. Kose- lig kaffepause i Trollstua med en artig peis formet som et stort trollhode. Så videre til Numedal med Nore Kraftverker og lunsj på Grettefoss Gjestegård i Svene. Den maten - elgstek med nydelig saus og multekrem til dessert. Det beste måltidet på hele turen. Kokken har deltatt i flere konkurranser og vunnet flere priser, og vi kan bekrefte at han er en verdig mester.

I Kongsberg gikk fossen for fullt etter høstflommen. Kort etter var vi tilbake til Drammen jernbanestasjon hvor vi takket for oss og for hyggelig selskap. Hele turen var en opplevelse, og jeg er glad for at vi fikk være med og oppleve naturen på Vestlandet med dypblå fjorder, fosser, fjellene og de fantastiske jernbane- og veianleggene.

Hjertelig takk til reiseleder Astrid Fagernes for invitasjonen og for en alle tiders tur sammen med hyggelige og blide telepensjonister. Siden dette kommer i julenummeret, vil jeg ønske gamle og nye venner en riktig God Jul og Godt Nyttår!

*Beste hilsener Bie
(Bjørn Ivar Eidsvig)*

Vakre varierte Valdres

har nå fått sin egen avdeling tilsluttet TELEPENSJONISTENES LANDSFORBUND
Noen av oss "snakket litt sammen" og hadde forberedende møte onsdag 23 august.
Neste møte ble holdt onsdag 13 september 1995 der vi fattet følgende beslutninger:

Navn: TELEPENSJONISTENES FORENING -VALDRES
Møtested: FAGERNES HOTEL-SPISERIET
Møtetidspunkt: 2 ONSDAG HVER MANED KLOKKA 1200-1400
Møtenavn: TELETREFF

Etter dette stiftelsesmøte meldte vi inn til LANDSFORBUNDET 33 medlemmer.
Pr. dato har vi fått 4 medlemmer i tillegg og flere kommer nok til etter hvert.
På neste møte, onsdag 8 november, har vi tilkalt lokalavisen vår for å få markedsført
foreningen . Det gamle gode Televerket har gjennom over 100 år hatt mange medarbeidere
i Valdres og vi vil gjerne at alle skal få kjennskap til TELETREFFENE våre.
Den eldste medlemmen vår er litt over 80 år - - - - og
Den yngste litt over 60 år - - -

Mange av dere som leser Telepensjonisten har sikkert vært i Valdres -
kanskje som turist - kanskje på gjennomreise - eller også endel for å gjøre en jobb for
Televerket på stedet. For de som IKKE kjenner Valdres vil jeg beskrive den slik:

"Høgt oppe under fjellet har Valdres sprenget seg inn
Den fagre Valdresdal er kun en revne- - -
Og LUFTEN den er kjent som DEN BESTE MEDISIN
og eier DEN VIDUNDERLIGSTE EVNE
Ti ut fra Jotunheimen går en strøm så REN OG SVAL
den møter SOLENS STRÅLER med duft fra FJELL OG DAL
slik HELSEBOT har VALDRES visst aleine "

Får dere ikke lyst til å komme til Valdres når dere leser ovenforsitterte vers og ser hvor
idyllisk vi har det her? Dere vet nå hvor vi er å treffe- - -

Tusen takk til leder, sekretær og kasserer i landsforbundet for grei behandling !
Takk også til INGER FRIGSTAD, som gav oss den første informasjon!

Fagernes 6 november 1995

*Med vennlig hilsen fra
Telepensjonistenes forening - Valdres
v/Astri Jodalen, leder*

**Norsk
Pensjonistforbund**

Stå ved løftene!

Norsk pensjonistforbund har prioritert krav om at det innføres lovfestet nasjonal kvalitetsstandard, såvel til kapasitet som kvalitet innenfor eldreomsorgen .

Frem til de siste dager før valg av nye medlemmer i Kommunestyret og Fylkestinget var det ikke mulig å få gehør for dette syn. Alle som påberopte seg å vite noe om dette ga oss bestemte avslag om at dette ikke var gjennomførlig .

Norsk pensjonistforbund har påvist at det er gjennomførlig og at en slik lovfestet nasjonal kvalitetsstandard er det best egnede virkemiddel og styringsverktøy, for en menneskeverdig eldreomsorg i hele landet.

Og så kom det til min store glede - og for såvidt ikke helt overraskende - en støtteerklæring om vårt syn.

I en uttalelse i bladet Kommunal Rapport like før valget fastslo tidligere sosialminister Wenche Frogn Sellegg at nasjonal standard var en nødvendighet for å få høyere kvalitet innen eldreomsorgen. Ja, jeg leste dette både en og flere ganger. Som tidligere sosialminister og rikspolitiker var hun vår "motpart" i forhandlingene med klare meninger om eldrepolitikk.

Nå er Wenche Frogn Sellegg ansvarlig for at de eldre i Nord-Trøndelag skal ha et tilbud bygd på medisinsk/og geriatrisk kvalitet på alle plan, - i hjemmet, sykehus, sykehjem m.v. og kun har således rik erfaring fra dagens forhold. Derfor var hennes standpunkt ikke helt overraskende for meg.

Men, så kom et helt overraskende politiker innfall et par dager før valget ,i en partilederdebat i Fjernsynet. SV's Solheim trakk fram Wenche Frogn Selleggs artikkel og rettet spørsmål til Høyres leder om han delte de synspunkter som hans partifelle og tidligere sosialminister hadde ment, hva angår nasjonale kvalitetsstandarder i eldreomsorgen. Svaret var ja. Så fortsatte programlederen med samme spørsmål til alle de øvrige partiledere.

Konklusjonen var at alle svarte på politikervis at det var nødvendig med å lovfeste en nasjonal kvalitetsstandard i eldreomsorgen. Nå krever vi at dette gjennomføres på vegne av Norsk pensjonistforbund ,og de tusener eldre som lider fordi eldreomsorgen ikke er menneskeverdi på mange steder i vårt land.

Dette krav er gjentatt av Norsk pensjonistforbund ovenfor Regjeringen i forbindelse med statsbudsjettet for 1996. Skal vi tro på politikerløftene? eller blir det som å tro på julenissen.

Mitt råd til politikerne er:

Stå ved løftene!

Hvis ikke dette blir gjort er det på ny fare for ytterligere politikerforakt til skade for vårt demokrati og folkestyre.

Oslo, 21.september 1995.

Einar Strand

Fra landsmøtet

Marys tale ved festmiddagen

Diktet er hentet fra "Kaptein Sabeltann"

Når du føler deg alene
når alle løper forbi.
Når ingen i verden hører
på det du har å si.
Når problemene vokser seg store som fjell,
da trenger du hjelp fra noen utenfor deg selv.
Refr. Venner er gjerne tilstede
når det er fest i ditt hus.
Venner kan dele din glede
og juble i seiersrus.
Men venner som blir, når andre går
som gir deg sin støtte - som tror og forstår -
Det er venner du skal ta vare på.

Når det meste har gått på tverke
når ingenting er som før.
Da vet du at det er venner
som banker på din dør.
La de andre gå bort å drive med sitt.
Et vennskap skal tåle motgang -
uten å bli slitt.
Refr. Venner er gjerne tilstede
når det er fest i ditt hus.
Venner skal dele din glede
og juble i seiersrus.
Men venner som blir, når andre går
som gir deg sin støtte - som tror og forstår -
Det er venner du skal ta vare på.

Adresse:

Telepensjonistenes Landsforbund
Postboks 6701 St. Olavs plass, 0130 Oslo
Telefon 22 77 51 30

Landsstyret

Leder	Henrik Jørgensen, Ammerudgrenda 165, 0960 Oslo	22 25 20 20
Nestleder	Rolf Bakkemo, Oskar Bråtensvei 9, 7024 Trondheim	72 55 68 02
Sekretær	Odd Kjølstad, Trygve Ryensvei 35, 0680 Oslo	22 29 12 83
Kasserer	Ellen Hanssen, Gamborgsvei 2, 3022 Drammen	32 82 29 50
Styremedlemmer	Egil Johnsen, Stenbråtveien 116, 1283 Oslo Aasta Vagle, Syftesokvn. 13, 4046 Hafrsfjord Tor Andreassen, Tandstadvn. 22, 3140 Borgheim	22 75 00 90 51 59 04 94 33 38 67 75
Vararepresentanter	Elsa Jervan Håker, Skolegt. 18A, 9400 Harstad Björg Avnskog, Erlevn. 30i, 5030 Landås Johanne Marie Soknes, Grimstadgt. 28, 0464 Oslo	77 06 60 71 55 28 08 20 22 18 09 05
Revisorer	Ivar Breivang, Prost Holsviksv. 36, 1347 Hosle Kjell Berglie, Selvbyggerveien 127, 0591 Oslo	67 14 11 20 22 65 30 05
Varamann	Rolf Sandaker, Prost Holsviksvei 38, 1348 Hosle	67 24 10 20

Telepensjonisten kommer ut 4 ganger i året

Redaktør	Liv Ulsbøl, 2 Strømterrasse 9, 3046 Drammen	32 83 23 48
Redaksjonssekretær	Knut Sjøvaag, Geologsvingen 47, 0380 OSLO	22 52 02 58

Trykk: Grafiske tjenester
Opplag 3 000

Frist for innlegg til neste nr.: 15. februar 1996

DEADLINE:

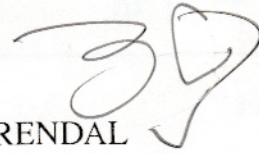

Innhold i dette nummer:

2 Og det skjedde i de dager . . .	10 Det nye treffstedet for Oslo- pensjonistener
3 Noen spørsmål	11 Tur til Ustaoset - Flåm - Aurland
4 St.Petersburg - kontrastenes by	12 Vakre varierte Valdres
8 Jeg fant, jeg fant - - -	13 Stå ved løftene!
9 Velferdsmeldingen - bedre velferd?	14 Fra landsmøtet Marys tale ved festmiddagen

STEDS TELEPENSJONISTFORENING

Her møter du venner og kolleger og oppfrisker gamle minner
Ta kontakt med din lokale forenings tillitsvalgt:

Arendal:	Chr. F. Corneliusen, Kirkevn. 32, 4800 ARENDAL	37 11 56 37
Bergen:	Odd Wallem, Nordre Skogvei 46, 5037 Solheimsv.	55 29 62 35
Bodø:	Ingebjørg Helness, Fredensborgvn. 135, 8003 BODØ	75 52 26 83
Buskerud:	Bjørn Ivar Eidsvig, Heggevn. 13, 3043 DRAMMEN	32 81 14 60
Gjøvik:	Gunnar Arentsen, Hans Mustadsgt. 19g, 2800 GJØVIK	61 17 19 37
Hamar:	Erling Skjæret, Casparisvei 11, 2300 HAMAR	61 52 49 00
Hammerfest:	Finn T. Johnsen, Tåkeheimen 1, 9600 HAMMERFEST	78 41 06 15
Harstad:	Lone Pedersen, Eineberggt. 21 E, 9400 HARSTAD	77 06 01 82
Haugesund:	Hans Johansen, Postboks 38, 5540 FØRDESFJORDEN	52 77 34 80
Helgeland:	Olav Bjørkås, Sandbugt. 6A, 8660 OLDERSKOG	75 17 17 17
Kongsvinger:	Anne-Lise Jogerud, Frøyasveg 12, 2200 KONGSVINGER	62 81 59 61
Kristiansand S:	Agnete Lindeberg, Hanneviktoppen 37, 4629 KRISTIANSAND S	38 03 19 27
Kristiansund N:	Olga Rossbach, Eventyrveien 19, 6500 KRISTIANSUND	71 67 26 27
Larvik:	Rolf Sørudahl, Orreveien 7, 3258 LARVIK	33 18 31 34
Levanger:	Berit Strugstad, Bakkeveien 12, 7600 LEVANGER	74 08 12 15
Lillehammer:	Edmund Ekeland, Hammersengvn. 53, 2600 LILLEHAMMER	61 25 02 88
Lofoten:	Sverre Myrstad, Lillevollveien 58, 8370 LEKNES	76 08 23 51
Molde:	Judith Kleppen, Dørumsgt. 47, 6400 MOLDE	71 25 25 15
Namsos:	Mary Solvik, Dr. Hummelsvei 6, 7800 NAMSOS	74 27 31 07
Nord-Østerdal:	Klaus Lillevold, Hestekoene 6, 2500 TYNSET	62 48 11 51
Oslo:	Arne Kristensen, Larsbråtvn. 1, 0674 OSLO	22 32 30 12
Oslo Sentrale Enheter:	Bjarne Hagen, Veksthusfløtten 34, 0594 OSLO	22 64 29 40
Skien:	Olav Hantveit, Falkumsjordet 22, SKIEN	35 52 26 78
Sogn og Fjordane:	Jenny Riise, Bakkebovn. 6, 6800 FØRDE	57 82 11 25
Stavanger:	Aasta Vagle, Syftesokvn. 13, 4046 HAFRSFJORD	51 59 04 94
Steinkjer:	Einar Henriksen, Postboks 1094, 7701 STEINKJER	74 16 95 97
Tromsø:	Leikny Nilsen, Strandskillet 3, 9008 TROMSØ	77 61 32 12
Trondheim:	Marit Woll, Birkebeinervn. 5, 7031 TRONDEIM	73 93 92 62
Tønsberg:	Tor Andreassen, Tandstadvn. 22, 3140 BORGHEIM	33 38 67 75
Valdres:	Astri Jodalen, Øvreveien 33, 2900 FAGERNES,	61 36 00 59
Østfold:	Ivar Weum, 1580 RYGGE	69 26 02 70
Ålesund:	Alfred Solheim, Husafjellet 14B, 6009 ÅLESUND	70 13 75 37